

**Беседа Владике Артемија у Недељи 8. по Духовдану, Света
Великомученица Марина 30.07.2017. у манастиру
Преподобног Јустина Ћелијског у Барајеву.**

У име Оца и Сина и Светога Духа.

*„Како су величансвена дела Твоја, Господе. Све си премудро
створио.“*

Тако је узвикнуо цар и пророк Давид посматрајући звездано небо над собом и чудесну природу око себе. Тиме је он исповедио Господа Бога који је све то створио. А Свети Оци кажу: „Ако су предивна дела Божија, колико је предиван сам Творац њихов?“ Онолико и још више него што је ковач узвишенији од наковња којег јесаковао, више него што је дрводеља изнад онога што је својим рукама истесао. Бог је далеко, далеко већи од својих дела, а она су ипак предивна и прекрасна.

Ми људи живимо у видљивоме свету на који смо навикли и који сматрамо да се све одвија по неким законима природе. Никада се не запитамо или врло ретко – откуда то око нас, како се то догађа? Ми хоћемо само да видимо нешто необично, да прогласимо за чудо. Уствари, око нас су све чудо до чуда и чудо над чудима.

Данашње Свето Јеванђеље говори о једном таквом предивном чуду које је Господ учинио у пустињи када Га је пратио многи народ и који је Он нахранио са пет хлебова и две рибе. А људи је било, каже Јеванђеље, пет хиљада, осим жена и деце. Када је било предвече, Апостоли рекоше своме Учитељу: *"Већ је вече, а народа је много, пусти их да иду у села да купе себи храну."*

А Господ рече: *"Не треба да иду, подајте им ви нека једу."* А они у чуду рекоше: *"Па имамо само пет хлебова и две рибице, шта је*

то за оволики народ?" Господ нареди да народ поседа по трави, у групама по педесетак њих. Узе пет хлебова погледа у небо, благослови хлебове и рече ученицима: *"Разделите народу нека једе"*. И они поделише и сви се наситише и претече дванаест пуних котарица. Дакле, више је остало него што је било комада од оних пет хлебова. Ето, то ми називамо чудом. И јесте чудо. Али је чудо и оно чиме Господ храни све нас и не само нас људе него сва жива бића на земљи. Како Он нас храни? Опет чудом Божијом, опет благодаћу Својом, силом Божанском коју је Господ изрекао приликом стварања света и рекао земљи: *"Да израсте из тебе биље разно по врстама њиховим, и дрвеће разно по врстама њиховим."* И заиста, земља коју називамо мртвом природом, искласа из себе, пусти из себе, толико предивних ствари, толико предивних врста биљака да се ни броја не зна колико их у свету има. И све то даде Господ за храну људима и световима које такође земља произведе. И море и вода произведе на стотине хиљада врста риба. И у ваздуху се појавише многе врсте птица. И све њих Господ храни истом том Божанском силом којом је нахранио и ових пет хиљада људи у пустињи.

Али ето, ми оно што се догађа свакодневно не доживљавамо и не сматрамо као чудо, а чуда јесу. Како то да земља која је мртва може да произведе нешто што читаве фабрике на свету не могу да ураде. Рецимо, узмите цвет љубичице, како је то пријатан мирис, како је лепо цвеће, али њу може само земља да произведе, никаква фабрика. И све остало, да не набрајамо.

То су та предивна чудеса, драга браћо и сестре, која се пред нама дешавају и која ми доживљавамо и користимо свакога дана. А највеће чудо јесте, уствари, вера, вера наша у Господа Христа коју је Он толико пута похвалио и рекао приликом вршења многих чудеса и исцељења разних болесника: *"Вера твоја спасла те је. Иди с миром! Иди, како си веровао, онако нека*

ти буде."И одмах се молитва услишавала и чудо се дешавало и болесници су оздрављали.

Тако и данас у Светом Јеванђељу говори се како је Господа примио у кућу један фарисеј. Позвао га да га угости и Он је дошао са Својим ученицима, примио га је лепо домаћин, али као и свакога човека. У међувремену, у кућу улази једна жена са флашицом скупог мира, клече крај ногу Исусових, поче да их пере сузама својим, да отири косом главе своје и да помазује миром.

Сви су ћутали, а домаћин фарисеј помисли у себи: „Да је Он неки пророк знао би каква Га се жена дотиче, јер је грешница“. Није он то изрекао, само помислио. А Господ, који зна све мисли наше и сва осећања наша, обрати се Симону и каже *"Симоне, како се звао домаћин, имам нешто да ти кажем."* Каже: *Кажу, Учитељу!* Учитељу, не вели Господе, већ: *"Кажу Учитељу."* И онда је Господ испричао једну дивну причу. У једног богатог човеку беху два дужника. Један је био дужан петстотина динара, а други педесет. Када немађаху да му врате, он опрости обојици. Он Га пита: *"Кажу нам који ће га од те двојице више волети?"* И нема куд, него одговори Симон фарисеј: *"Па, онај коме је више опростио."* И онда Господ напомиње како га је он примио у своју кућу нијему указао никакву част – *"Ниси ми ни воду дао на ноге, а ова жена сузама опра ми ноге. Ниси уљем намазао главу Моју, а она мирисом намаза Ми ноге. Ниси Ми дао целив као Господу, а она Ми целива ноге. Зато ти кажем, опраштају јој се греси многи."* И рече жени: *"Вера твоја спасла те је, иди с миром."* То је та вера велика, којој се и сам Господ више пута у своме проповедању народу задивио и похвалио. Ту веру Господ је оставио преко Својих апостола свима нама, браћо и сестре.

Свети апостол Павле каже: *"Угледајте се на учитеље ваше и на тврдоћу вере њихове."* Ко су наши учитељи да се на њих

угледамо? Они које је Црква Божија прославила, које је Бог прославио као своје угоднике почев од светих Апостола, светих отаца, светих мученика, преподобних, исповедника и свих оних који су живели по закону Божијем. То су уствари наши учитељи. Ми треба на њих да се угледамо, на чврстоћу вере њихове, да очувамо ту веру онакву какву смо примили, неизмењену, неокрњену, неискварену, него онакву какву смо примили од наших светих, славних предака које нам је свети Сава наш оставио преко наших осталих светитеља, да ми ту веру чувамо и сачувамо и да се и ми удостојимо, када пођемо одавде да нас Господ прими са овим речима: *“Добри и верни слуго у малом си био веран, уђи у радост Господа Свога.”* Да бисмо се и ми нашли тамо где се сви наши светитељи Божији и учитељи наши налазе, да и ми са свима њима славимо Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност.Амин.